

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
Број: 11 0 К 014744 15 Кж  
Бања Лука, 16.06.2015. године

## У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као председника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М.Б., због кривичног дјела обљуба над немоћним лицем из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Бањој Луци Подружна канцеларија Приједор, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014744 14 К од 19.03.2015. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Витомир Солдат и бранилац оптуженог, адвокат Ђ.П. из Н.Г., а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, дана 16.06.2015. године донио је

## ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Бањој Луци Подручна канцеларија Приједор и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014744 14 К од 19.03.2015. године.

## Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014744 14 К од 19.03.2015. године, оптужени М.Б., на основу члана 298. тачка б) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело обљуба над немоћним лицем из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом је на основу члана 100. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, те је на основу члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећена упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтјева.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац у Бањој Луци Подружна канцеларија Приједор због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити

кривим и осудити по закону или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички тужилац је изложио жалбу, те у цијелости остао код жалбених навода и приједлога жалбе да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, док је одустао од жалбеног приједлога о преиначењу првостепене пресуде. Бранилац оптуженог је предложио да се жалба тужиоца одбије и првостепена пресуда потврди.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, нема противријечности изреке и разлога пресуде, а такође је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Пропуст првостепеног суда да у побијаној пресуди, приликом набрајања изведених доказа на главном претресу, наведе и записнике о узимању изјаве од осумњиченог из истраге, не значи да је пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка, како то погрешно сматра жалба тужиоца, обзиром да је у образложењу пресуде, првостепени суд изнио садржај тих исказа, као и садржај исказа оптуженог на главном претресу. Такође је побијана пресуда исказе оптуженог из истраге и у оном дијелу у којем су измјењени на главном претресу, у смислу одредбе члана 296. став 7. ЗКП, а сада 304. став 7. ЗКП РС, правилно оцијенила и са аспекта садржаја довела у везу са свим осталим доказима, па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противријечних исказа оптуженог (из истраге и са главног претреса), а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа оптуженог, не може оспорити аргументима изнесеним у жалби тужиоца.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу спроведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак о постојању околности које искључују кривицу оптуженог. Такав став жалба, прије свега, гради на тврдњи да је такав закључак првостепене пресуде произашао из погрешне оцјене изведених доказа, притом, апострофирајући да су искази оптуженог из истраге и на главном претресу међусобно различити и у супротности са исказом оштећене, те да је првостепени суд поклатио вјеру исказу оптуженог са главног претреса, док је изостала оцјена вјеродостојности противријечних доказа.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен

је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да постоје околности које искључују кривицу оптуженог. Приговори жалбе којима се та уврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Супротно наводима из жалбе, нема разлике у исказима оптуженог у погледу битних околности самог догађаја. Наиме, првостепени суд је поклатио вјеру исказу оптуженог са главног претреса, а његов исказ је у претежном дијелу у складу са његовим исказима из истраге, а у неким сегментима и са исказом оштећене Ј.М. и то на околности да су се дописивали порукама, да се нису прије видјели, да је њихов први сусрет био то вече када су имали сексуални однос, да су након 2-3 минута испред продавнице отишли и склонили ауто у мрак, да су се миловали и љубили, да није оптужени примјењивао силу или пријетњу, а околности предметног догађаја указују да је суд могао поклати вјеру исказу оптуженог да су се уз миловање и љубљење заједно скидали једно друго помажући, те да приликом њиховог сусрета пред продавницом и док су били у аутоу 10-15 минута нису причали о узрасту оштећене. Осим тога, дио исказа оптуженог да му је оштећена написала у поруци да има 25 година је потврђен изведеним доказом вјештачењем забиљежених СМС порука. Све напријед наведено указује да је правилан закључак првостепеног суда да оптужени није био свјестан чињенице да је оштећена малолетно лице, па како субјективну страну овог кривичног дјела чини умишљај који мора да обухвати свијест да је оптужени имао сазнања, односно спознају о узрасту оштећене, то је по оцјени овог суда, првостепени суд правилно утврдио да оптужени није имао сазнања, односно спознају о узрасту оштећене, правилно закључивши да су то околности које искључују кривицу оптуженог, због чега га је на основу члана 298. тачка б) ЗКП РС, ослободио од оптужбе.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар  
Соња Матић

Предсједник вијећа  
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава  
руководилац судске писарнице  
Амила Подрашчић